

Arrest

nr. 182 786 van 23 februari 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 24 juni 2016 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 24 juni 2016.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 oktober 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 juni 2016 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het

koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

*Naam: B(...)
Voorna(a)m(en): R(...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)*

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater §1 van de wet van 15.12.1980

4° het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° (gelijkwaardig aan het huwelijk) of 2° (verklaring wettelijke samenwoning), wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na een aanvraag van 19.08.2014 in functie van zijn partner A(...) D(...) H(...). Intussen is de situatie van betrokkene totaal gewijzigd. Overeenkomstig de gegevens van het rijksregister werd het wettelijk samenwonen tussen betrokkene en referentiepersoon stopgezet op 11.02.2016. Sinds 19.02.2016 zijn zij ook niet meer gedomicilieerd op hetzelfde adres. We kunnen dus stellen dat het koppel uit elkaar is. Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden. Om overeenkomstig dit wetsartikel een rechtmatig einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 23.02.2016 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit werd door betrokkene betekend op 29.03.2016. Daarop legde betrokkene volgende documenten voor:

- Verklaring lidmaatschap De Voorzorg sinds 01.01.2014-heden, d.d. 02.03.2016. Het hebben van een ziektekostenverzekering vormt geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst.

- Deelcertificaat van de module Nederlandse tweede taal d.d. 25.06.2014.

- Attest van inburgering d.d. 27.02.2015 en een bewijs van regelmatige deelname aan een cursus maatschappelijke oriëntatie in het werkjaar 2014-2015.

- Verklaring geen financiële steun van OCMW Antwerpen; verschillende documenten met betrekking tot de sociale bijdragen van de BVBA waarvan betrokkene medezaakvoerder is, oprichtingsakte BVBA R(...) d.d. 22.05.2013; document betreffende de benoeming en het ontslag van een medevenoot bij BVBA R(...), en overdracht van aandelen; loonfiches van betrokkene voor de maanden 03/2014, 05/2014, 12/2014-03/2015, 07/2015-01/2016.

- Loonfiches van tewerkstelling via interimkantoor Adecco voor de periode 12/2014-03/2015.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat betrokkene niet onder de uitzonderingsgronden valt overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 07.08.2013 en geregistreerd op 17.08.2013 te Antwerpen. De aanvraag die daadwerkelijk tot verblijfsrecht heeft geleid dateert van 19.08.2014. Toen het koppel dus in februari 2016 de wettelijke samenwoning heeft stopgezet, was er helemaal geen sprake van ten minste 3 jaar gezamenlijke vestiging. Referentiepersoon heeft ook in die maand een ander domicilieadres volgens de gegevens uit het Rijksregister. Van kinderen (van een EU-burger) is nergens sprake, noch van een 'schrijnende situatie', vandaar dat evenmin de andere uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2°, 3° of 4° van toepassing zijn.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid dienen ook een aantal humanitaire elementen in overweging te worden genomen. Betrokkene werd voor het eerst ingeschreven in België op 19.11.2013. De duur van zijn verblijf in België kan alvast een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Het betreft immers een relatief kort verblijf in verhouding met de periode die betrokkene in zijn land van herkomst heeft doorgebracht.

Aangezien betrokkene jarenlang daar heeft gewoond kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Verder zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier van medische problemen die betrokkene zouden kunnen verhinderen terug te kunnen reizen. Betrokkene legt wel een verklaring van lidmaatschap van De Voorzorg voor (lid sinds 01.01.2014-heden, d.d. 02.03.2016). Het hebben van een ziektekostenverzekering betekent niet dat betrokkene effectief medische problemen ondervindt en vormt dus geen obstakel om terug te keren naar

het land van herkomst. De gezinssituatie van betrokkene spreekt voor zich, de relatie met de partner werd verbroken, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is. Wat betreft zijn economische situatie legt betrokkene verschillende documenten voor met betrekking tot inkomsten door tewerkstelling (via loonfiches) alsook documenten rond de BVBA R(...) waarvan betrokkene medezaakvoerder is. Het hebben van een job of een zelfstandige activiteit is noodzakelijk om te kunnen voorzien in eigen bestaansmiddelen. Dit toont ook aan dat betrokkene werkwilbig is en de capaciteiten heeft om te kunnen voorzien in zijn eigen bestaansmiddelen. Dit zijn dus troeven om ook in het land van herkomst aan de slag te kunnen gaan en de economische activiteiten daar verder te zetten. Louter het feit van het hebben van een job of zaak hier in België om te kunnen voorzien in eigen bestaansmiddelen betekent niet dat de verworven economische belangen van dergelijke mate zijn dat deze een terugkeer naar het land van oorsprong zouden kunnen verhinderen. Aangezien betrokkene op economisch actieve leeftijd is hindert zijn leeftijd ook niet zijn terugkeer. Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor m.b.t. het volgen van Nederlandse lessen, inburgering en maatschappelijke oriëntatie.

Aangezien het volgen van deze lessen een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Verder legt betrokkene hieromtrent niets voor. Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn.

Bijgevolg verliest betrokkene het verblijfsrecht in België.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 42^{quater} en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting over de door hem geschonden geachte beginselen en bepalingen en zet het middel verder uiteen als volgt:

“(…)

In casu is de bestreden beslissing van 24 juni 2016 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat het verblijf van verzoeker niet langer samenwoont met zijn wettelijk samenwonende partner en dat om die reden het verblijf moet worden ingetrokken conform artikel 42^{quater} § 1, 1°, 2°, 3° en 4° van de Vreemdelingenwet;
- dat de documenten die verzoeker overmaakt niet voldoende zouden zijn om een bewijs van een “uitzonderlijke integratie” uit te maken.

Uit het administratief dossier blijkt het volgende:

- Dat verzoeker en zijn partner niet langer samenwonen op hetzelfde adres;
- Dat verzoeker tewerkgesteld is;

Uit het administratief dossier blijkt niet:

- Dat de wettelijk samenwonende partners geen verdere contacten met elkaar zouden onderhouden;
- Dat er geen minimum aan relatie is tussen partners (ondanks zij niet langer samenwonen);

Het feit dat partners niet langer samenwonen, betekent niet dat er minstens een minimum aan relatie voor handen zou zijn. Eveneens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 24/07/2014 (arrest n° 127 399) in een gelijkaardig dossier het volgende gesteld (stuk 2): (...)

In casu is eveneens de kernvaststelling dat er blijkbaar geen gezamenlijke vestiging is tussen partners en dat verwerende partij om die reden tot intrekking van verblijf overgaat. Enkel blijkt dat partners niet langer samenwonen op hetzelfde adres. In casu geldt dezelfde motivering/redenering als deze gehanteerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de zaak van 24/07/2014 (arrest n° 127 399), zodat vastgesteld dient te worden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is om te kunnen besluiten tot een wettige toepassing van artikel 42quater § 1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens stelt verwerende partij dat de door verzoeker bijgebrachte stukken en documenten die zich in het administratief dossier bevinden geen bewijs zijn van “een bijzondere manier van integratie” in België. Verwerende partij maakt dan hierbij toepassing van artikel 42quater § 1 in fine van de Vreemdelingenwet en verwijst er uitdrukkelijk naar.

Bij lezing van artikel 42quater § 1 in fine van de Vreemdelingenwet leest men nergens het criterium bewijs zijn van “bijzondere manier van integratie” in België. Men leest enkel dat verwerende partij bij de beslissing tot beëindiging van een verblijfsrecht, verwerende partij rekening houdt met onder andere gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk.

Nergens wordt er gesproken van bewijs zijn van “bijzondere manier van integratie” in België. Men andere woorden, voegt verwerende partij – door te stellen dat er geen bewijs wordt geleverd van “een bijzondere manier van integratie” (in België) – een voorwaarde toe aan artikel 42quater § 1 in fine van de Vreemdelingenwet. Om deze reden dient de bestreden beslissing eveneens vernietigd te worden.

Het is duidelijk dat verwerende partij dit criterium hanteert, terwijl er in de wet slechts sprake is van integratie. Verwerende partij is strenger dat de vreemdelingenwet en voegt – door de aanvoering van de voorwaarde “een bijzondere manier van integratie” (in België) een voorwaarde toe aan de wet die er niet in begrepen was.

Uit de inhoud van het administratief dossier, had verwerende partij minstens moeten afleiden dat het gebeurlijk interessant was de voorwaarden na te gaan van artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet die een vreemdeling in staat stelt alsnog het verblijfsrecht te behouden.

Verzoeker voldoet immers aan al de voorwaarden:

- Verzoeker werkt;
- Verzoeker is aangesloten bij een ziekenfonds;
- Verzoeker heeft nog steeds contacten (lees: relatie) heeft met zijn wettelijk samenwonende partner;

Verwerende partij heeft niet zorgvuldig gehandeld om na te gaan of aan de voorwaarden van artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet kan voldaan worden. Van elke administratieve overheid mag verwacht worden dat zij alle wettelijke mogelijkheden nagaan (ook artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet) alvorens over te gaan tot de intrekking van verblijf. Zelfs in de veronderstelling dat verzoeker niet zou voldoen aan artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet – quad non in casu – dan nog heeft verwerende partij als redelijk en zorgvuldige administratieve overheid de verplichting na te gaan of aan de toepassingsvoorwaarden van artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet werd voldaan en als zulks (met verwijzing naar het desbetreffende artikel) in de bestreden beslissing kenbaar maken. Door geen onderzoek te doen naar het al dan niet aanwezig zijn van de toepassingsvoorwaarden van artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet, is verwerende partij tekort geschoten aan zijn onderzoeksplicht als onderdeel van hun zorgvuldigheidsplicht. Eveneens om deze reden dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekster.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker.

Bovendien stelt verzoeker vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier heengestapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze redenen, heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen en schendt bij deze alle in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 42^{quater} van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1

In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

(...)

§ 4

Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet."

2.1.3. De bestreden beslissing stelt een einde aan het verblijf overeenkomstig artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet aangezien er geen gezamenlijke vestiging meer is. Dit laatste wordt niet betwist door de verzoekende partij.

Verzoekende partij betoogt, hoewel uit het administratief dossier blijkt dat zij en haar partner niet langer samenwonen op hetzelfde, maar dat eruit niet blijkt dat de wettelijke samenwonende partners geen verdere contacten met elkaar zouden onderhouden en evenmin dat er geen minimum aan relatie is tussen de partners ondanks het feit dat zij niet langer samenwonen.

Verder verwijst zij naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 24 juli 2014 met nr. 127.399 waar volgens verzoekende partij wordt gesteld dat het feit dat partners niet langer samenwonen niet betekent dat er minstens een minimum aan relatie voorhanden zou zijn.

Verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar het bovenstaande arrest om de eenvoudige reden dat zij niet aantoonbaar nog een minimum aan relatie te hebben met de referentiepersoon: zij kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat er een minimum aan relatie is tussen de partners omdat er zich in het administratief dossier geen elementen bevinden die dit tegenspreken. Het komt haar toe om aan te tonen dat dit nog wel het geval zou zijn, hetgeen zij op geen enkele wijze doet. Dienaangaande moet overigens worden gewezen op het schrijven van verwerende partij van 29 maart 2016, waarbij verzoekende partij werd uitgenodigd om alle nuttige documenten voor te leggen met het oog op het destijds geplande socio-economisch onderzoek. Ook in het kader van haar antwoord heeft zij geen gewag gemaakt van het feit dat er nog sprake is van een minimum aan relatie. De zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursverhouding geldt in het kader van een wederkerig

bestuursrecht, immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE) en de verzoekende partij kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing onredelijk werd overgegaan tot de toepassing van artikel 42^{quater}, §1, 4° van de Vreemdelingenwet.

Verder betoogt verzoekende partij dat verwerende partij, doordat zij eist dat er een “een bijzondere manier van integratie” zou zijn, een voorwaarde aan de wettelijke bepaling toevoegt. Zij betoogt dat zij aan alle voorwaarden voldoet, namelijk het hebben van werk, aangesloten zijn bij een ziekenfonds en het feit dat zij nog een relatie heeft met haar wettelijke samenwonende partner.

Dienaangaande valt in de bestreden beslissing het volgende te lezen:

“(…)

Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor m.b.t. het volgen van Nederlandse lessen, inburgering en maatschappelijke oriëntatie.

Aangezien het volgen van deze lessen een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Verder legt betrokkene hieromtrent niets voor. Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn.

“(…)”

De Raad stelt dienaangaande vast dat de verwerende partij, volgens artikel 42^{quater}, §1, *in fine* van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden met “*de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.*” Derhalve kan de verwerende partij, binnen haar discretionaire bevoegdheid, een onderzoek voeren naar het gewicht van de door de verzoekende partij aangevoerde elementen. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij betoogt dat de verwerende partij, door aldus te handelen, een voorwaarde zou toevoegen aan de wet. De loutere opsomming van de verzoekende partij van de elementen die zijzelf relevant acht, toont niet dat geen rekening zou zijn gehouden met deze elementen of dat zij op kennelijk onredelijke of op een onzorgvuldige manier zijn beoordeeld.

Waar de verzoekende partij ten slotte nog aanvoert dat de verwerende partij tekort is geschoten aan haar onderzoeksplicht door geen onderzoek naar het al dan niet aanwezig zijn van de toepassingsvoorwaarden van artikel 42^{quater}, §4 van de Vreemdelingenwet – met name de uitzonderingsbepalingen – toont zij op geen enkele manier aan onder één van deze uitzonderingen te vallen. Bovendien werd hierover wel degelijk gemotiveerd in de bestreden beslissing.

2.1.4. Het eerste middel is dan ook ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM)

Het middel luidt als volgt:

“Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin in de breedste zin van het woord. De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de volgende elementen maakt verzoeker aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn vriendenkring.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verzoeker een wettelijke samenwoning is aangegaan met zijn partner.

Dat verzoeker tewerkgesteld is en niet ten laste is van de Belgische overheid.

Dat verzoeker sinds zijn aanwezigheid in België hij een ruime vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en diens vrienden- en kennissenkring. Dat tevens verzoeker met zijn partner een relatie onderhoud hoewel hij met haar niet onder één dak samenwoont.

Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een met zijn vriendenkring en kennissenkring een privé- en familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk onproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.2.3. Verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen aangezien zij een wettelijke samenwoning is aangegaan met haar partner, zij tewerkgesteld is en niet ten laste van de Belgische overheid valt, zij een ruime vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd in België en er bovendien sprake is van een relatie met haar partner hoewel zij niet meer onder één dak samenwonen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (zie EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzoudhi v. Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, nr. 37295/97, Yildiz v. Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Dienaangaande dient te worden gesteld dat verzoekende partij niet aantoont dat er sprake is van een familie-en gezinsleven of van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, aangezien bovenstaand reeds werd vastgesteld dat verzoekende partij, die niet betwist dat er van een samenwoning geen sprake meer is, niet aannemelijk maakt dat er een minimum van een relatie voorhanden is.

Waar verzoekende partij nog betoogt dat de beslissing disproportioneel is en hierbij verwijst naar het feit dat zij werk heeft en een ruime vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, verwijst de Raad naar de bestreden beslissing waar deze het volgende stelt:

“Overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid dienen ook een aantal humanitaire elementen in overweging te worden genomen. Betrokkene werd voor het eerst ingeschreven in België op 19.11.2013. De duur van zijn verblijf in België kan alvast een terugkeer naar het land van herkomst niet in de weg staan. Het betreft immers een relatief kort verblijf in verhouding met de periode die betrokkene in zijn land van herkomst heeft doorgebracht.

Aangezien betrokkene jarenlang daar heeft gewoond kunnen we stellen dat het redelijk is om aan te nemen dat er nog voldoende banden zijn met het land van oorsprong. Verder zijn er ook geen aanwijzingen in het dossier van medische problemen die betrokkene zouden kunnen verhinderen terug te kunnen reizen. Betrokkene legt wel een verklaring van lidmaatschap van De Voorzorg voor (lid sinds 01.01.2014-heden, d.d. 02.03.2016). Het hebben van een ziektekostenverzekering betekent niet dat betrokkene effectief medische problemen ondervindt en vormt dus geen obstakel om terug te keren naar het land van herkomst. De gezinssituatie van betrokkene spreekt voor zich, de relatie met de partner werd verbroken, waardoor verder verblijf in het kader van die relatie achterhaald is. Wat betreft zijn economische situatie legt betrokkene verschillende documenten voor met betrekking tot inkomsten door tewerkstelling (via loonfiches) alsook documenten rond de BVBA R(...) waarvan betrokkene medezaakvoerder is. Het hebben van een job of een zelfstandige activiteit is noodzakelijk om te kunnen voorzien in eigen bestaansmiddelen. Dit toont ook aan dat betrokkene werkwilgig is en de capaciteiten heeft om te kunnen voorzien in zijn eigen bestaansmiddelen. Dit zijn dus troeven om ook in het land van herkomst aan de slag te kunnen gaan en de economische activiteiten daar verder te zetten. Louter het feit van het hebben van een job of zaak hier in België om te kunnen voorzien in eigen bestaansmiddelen betekent niet dat de verworven economische belangen van dergelijke mate zijn dat deze een terugkeer naar het land van oorsprong zouden kunnen verhinderen. Aangezien betrokkene op economisch actieve leeftijd is hindert zijn leeftijd ook niet zijn terugkeer. Wat betreft de sociale en culturele integratie legt betrokkene verschillende documenten voor m.b.t. het volgen van Nederlandse lessen, inburgering en maatschappelijke oriëntatie.

Aangezien het volgen van deze lessen een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken. Verder legt betrokkene hieromtrent niets voor. Gezien het geheel van bovenstaande elementen kan niet gesteld worden dat betrokkene duurzaam verankerd is in België en een beëindiging van het verblijfsrecht dus niet evenredig zou zijn.”

Verwerende partij heeft dus wel degelijk een rigoureuus onderzoek gedaan naar de door de verzoekende partij aangebrachte elementen en is hierbij tot de conclusie gekomen dat op grond daarvan niet kan worden gesteld dat zij duurzaam in België is verankerd en dat een beëindiging van het verblijfsrecht niet evenredig zou zijn. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat deze belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM disproportioneel zou zijn. Een schending van deze bepaling is dan ook niet aangetoond.

2.2.4. Het tweede middel is dan ook ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS